

ROMÂNIA
CURTEA DE APPEL BUCUREȘTI
SECȚIA A VIII –A CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL
ÎNCHIEIERE

Ședința publică din data de 05.12.2019

Curtea constituită din:

PREȘEDINTE : XXXXX

JUDECĂTOR : XXXXX

JUDECĂTOR : XXXXX

GREFIER: XXXXX

Pe rol se află soluționarea recursului declarat de recurentul-reclamant XXXXX împotriva sentinței civile nr. XXXXX pronunțate de Tribunalul București - Secția a II-a Contencios Administrativ și Fiscal în dosarul nr. XXXXX în contradictoriu cu intimatul-pârât XXXXX și intimatul-intervenient XXXXX având ca obiect *litigiu privind funcționarii publici (Legea nr. 188/1999) - ordinul nr. II/7747/29.12.2017.*

La apelul nominal făcut în ședință publică a răspuns recurentul-reclamant XXXXX, prin avocat XXXXX, cu împuternicire avocațială aflată la dosarul cauzei, fila XXXXX, lipsind celelalte părți.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință, după care:

Curtea pune în discuție sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție cu o cerere de dezlegare a unor chestiuni de drept, problema de drept fiind redată în cuprinsul încheierii de la termenul anterior, respectiv care este poziția procesuală legat de aceasta, dacă are practică judiciară suplimentară și, eventual, completări sau observații legate de cele expuse în încheiere.

Recurentul-reclamant XXXXX, prin apărător, arată că în cauze asemănătoare interpretarea dispozițiilor legale a fost diferită. Consideră că ceea ce se pune în discuție cu privire la sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție este tocmai această dispută și, de altfel, recursul formulat, în mare parte, vizează exact aceste aspecte, urmând să depună și practică judiciară relevantă.

Legat de admisibilitatea cererii de sesizare, apreciază că sunt îndeplinite condițiile prevăzute de Codul de procedură civilă și că se impune sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție cu privire la chestiunea litigioasă inclusă în cuprinsul încheierii.

În ceea ce privește posibilitatea includerii în ipoteza avută în vedere de dispozițiile art. 21 alin. 4 din Legea nr. 360/2002, a cazului funcționarilor publici ale căror atribuții și responsabilități au fost extinse în temeiul unor proceduri speciale, de genul celor prevăzute în Ordinul XXXXX nr. 318/2004, apreciază că este oportună sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, întrucât dezlegarea dată va fi determinantă la soluționarea cauzei.

Curtea declară închise dezbaterile și reține cauza în pronunțare cu privire la sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție.

CURTEA,

Având nevoie de timp pentru a delibera, va amâna pronunțarea, motiv pentru care

DISPUNE:

Amână pronunțarea la data de 12.12.2019.

Pronunțată în ședință publică, azi, 05.12.2019.

PREȘEDINTE,
XXXXX

JUDECĂTOR,
XXXXX

JUDECĂTOR,
XXXXX

GREFIER,
XXXXX

R O M Â N I A
CURTEA DE APEL BUCUREȘTI
SECȚIA A VIII - A CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL
Î N C H E I E R E

Ședința publică din data de **12.12.2019**

Curtea constituită din:

PREȘEDINTE : XXXXX

JUDECĂTOR : XXXXX

JUDECĂTOR : XXXXX

GREFIER: XXXXX

Pe rol se află pronunțarea asupra cererii de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în cauza privind soluționarea recursului declarat de recurentul-reclamant XXXXX împotriva sentinței civile nr. XXXXX pronunțate de Tribunalul București - Secția a II-a Contencios Administrativ și Fiscal în dosarul nr. XXXXX în contradictoriu cu intimatul-pârât XXXXX și intimatul-intervenient XXXXX având ca obiect *litigiu privind funcționarii publici (Legea nr. 188/1999) - ordinul nr. II/7747/29.12.2017.*

Dezbaterile în cauză au avut loc în ședința publică din data de 05.12.2019, conform celor menționate în încheierea de ședință de la acea dată, care face parte integrantă din prezenta, când instanța, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru data 12.12.2019, când în aceeași compunere a pronunțat următoarele:

CURTEA,

Având nevoie de timp pentru a delibera, va amâna pronunțarea, motiv pentru care

DISPUNE:

Amână pronunțarea la data de 19.12.2019.

Pronunțată în ședință publică, azi, 12.12.2019.

PREȘEDINTE,
XXXXX

JUDECĂTOR,
XXXXX

JUDECĂTOR,
XXXXX

GREFIER,
XXXXX

Dosar nr. XXXXX

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL BUCUREȘTI
SECȚIA A VIII –A CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL
ÎN CHEIERE

Ședința publică din data de **19.12.2019**

Curtea constituită din:

PREȘEDINTE : XXXXX

JUDECĂTOR : XXXXX

JUDECĂTOR : XXXXX

GREFIER: XXXXX

Pe rol se află pronunțarea asupra sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în cauza privind recursul declarat de recurentul-reclamant XXXXX împotriva sentinței civile nr. XXXXX pronunțate de Tribunalul București - Secția a II-a Contencios Administrativ și Fiscal în dosarul nr. XXXXX în contradictoriu cu intimatul-pârât XXXXX și intimatul-intervenient XXXXX, având ca obiect *litigiu privind funcționarii publici (Legea nr. 188/1999) - ordinul nr. II/7747/29.12.2017.*

Dezbaterile în cauză au avut loc în ședința publică din data de 05.12.2019, conform celor menționate în încheierea de ședință de la acea dată, care face parte integrantă din prezenta, când instanța, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat succesiv pronunțarea pentru datele de 12 și 19.12.2019, când în aceeași componere a pronunțat următoarele:

CURTEA,

Deliberând asupra cauzei de față:

I. Expunerea succintă a procesului:

I.1. Prin cererea de chemare în judecată formulată la data de 06.06.2018, înregistrată sub nr. XXXXX, reclamantul XXXXX a solicitat în contradictoriu cu pârâtul XXXXX și cu intervenientul XXXXX anularea în parte a actului administrativ reprezentat de Ordinul XXXXX nr. II/7747 din 29.12.2017 ca nelegal în privința acordării gradului de subinspector de poliție, recunoașterea dreptului său de a fi încadrat în gradul corespunzător vechimii de 11 ani și 8 luni în specialitatea investigații criminale, anularea ca nelegale a actelor subsecvente emise sau încheiate în baza Ordinului XXXXX 11/7747 -29.12.2017, emiterea unui nou ordin prin care să se dispună încadrarea într-un grad superior al categoriei profesionale de ofițer de Poliție, corespunzător vechimii de 11 ani și 8 luni în specialitatea studiilor absolvite, recalcularea drepturilor salariale și achitarea diferenței, conform noului grad, cu cheltuieli de judecată.

În fapt, reclamantul a arătat că activează în cadrul XXXXX începând cu data de 01.07.2004, în luna iunie 2008 a obținut titlul de Master în criminalistică și științe penale, iar în luna iulie 2008 a absolvit Facultatea de Drept și, începând cu data de 01.08.2008 și până la data de 28.12.2017, a beneficiat de spor 25% pentru studii superioare, conform Dispoziției XXXXX XXXXX/2008.

La data de 26.08.2017, a participat la concursul organizat de XXXXX pentru ocuparea posturilor de investigații criminale din cadrul XXXXX, prin trecerea în corpul ofițerilor de poliție a agenților de poliție care îndeplinesc condițiile legale și a fost declarat admis. Prin urmare, a fost emis Ordinul XXXXX nr. II/7747 din 29.12. 2017.

A fost încadrat în categoria profesională a ofițerilor, începând cu data de 29.12.2017, prin Dispoziția șefului XXXXX nr. XXXXX/09.01.2018, fiind repartizat pe funcția de ofițer IV la XXXXX, structura de investigații criminale.

Constatând că la acordarea gradului nu s-a ținut cont de vechimea anterioară în specialitatea studiilor absolvite, întrucât a primit gradul de subinspector și a fost supus perioadei de stagiu, reclamantul s-a adresat emitentului Ordinului, solicitând în principal revocarea în parte a acestuia, recunoașterea vechimii anterioare în specialitatea studiilor absolvite la data emiterii ordinului și acordarea gradului corespunzător acestei vechimi. Pârâtul XXXXX a răspuns petentului prin adresa XXXXX-06.02.2018, respingând în totalitate cererea acestuia.

Consideră că, în mod greșit, i-a fost acordat gradul profesional de subinspector în urma trecerii în categoria profesională a ofițerilor, întrucât la acordarea acestui grad nu a ținut seama nici de vechimea anterioară în specialitatea studiilor absolvite, vechime ce era la acel moment de 11 ani și 8 luni și nici de faptul că reclamantul a absolvit studiile superioare în specialitatea științe juridice în anul 2008.

Practic, în baza acestui ordin, reclamantul a primit același tratament cu cel primit de un agent fara vechime anterioară în specialitatea studiilor absolvite, fapt ce arată că pârâtul nu a efectuat în prealabil o verificare pentru a determina vechimea anterioară în studiile absolvite, astfel cum prevăd dispozițiile art.21 alin.4 din Legea nr. 360/2002. Din formularea textului de lege, rezultă că acesta instituie o obligație în sarcina emitentului Ordinului de a acorda în situația prevăzută de art. 9 alin. (2) și (3) gradele potrivit acestui criteriu.

Prin răspunsul la plângerea petentului, în mod nelegal, pârâtul se raportează la prevederile dispozițiilor prevăzute de art. 1 alin. 5 al Anexei 6 la Ordinul XXXXX nr. 140/2016 și examinează condiția vechimii anterioare nu prin raportare la studiile absolvite (așa cum prevede art. 21 alin. 4 din Legea nr. 360/2002), ci prin raportare la vechimea anterioară în specialitatea corespunzătoare studiilor superioare absolvite.

Chiar și așa, prin răspunsul la plângerea prealabilă, emitentul ar fi trebuit să observe că petentul a absolvit facultatea de Drept și că deține o diplomă de licență în științe juridice din anul 2008, iar ulterior, până la data trecerii în categoria ofițerilor, a lucrat neîncetat în specialitatea investigații criminale, primind și sporul de 25% pentru studii superioare, astfel că pârâtul putea să analizeze vechimea chiar și în specialitatea studiilor superioare absolvite. Pârâtul nu recunoaște însă nici această vechime.

Pârâtul s-a raportat în mod greșit la cerințele minime de ocupare a postului de agent deținut anterior promovării, respectiv la faptul că pentru ocuparea postului de agent erau necesare studii medii, dar considerând în mod greșit că datorită acestui lucru reclamantul nu dobândește vechime în specialitatea studiilor absolvite.

În drept, a invocat dispozițiile Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004, ale Legii nr. 360 din 6 iunie 2002 privind Statutul polițistului, Ordinul MAI 140/2016, Legea 24/2000.

I.2. Prin sentința civilă nr. XXXXX Tribunalul București - Secția a II-a Contencios Administrativ și Fiscal a respins acțiunea formulată de reclamantul XXXXX în contradictoriu cu pârâtul XXXXX și intervenientul XXXXX, ca neîntemeiată.

În motivare, Tribunalul a reținut că reclamantului, în urma promovării concursului pentru trecerea în corpul ofițerilor, prin Ordinul nr. II/7747 din 29.12.2017, i-a fost acordat gradul profesional de subinspector de poliție. Anterior a fost încadrat ca agent de poliție, iar ulterior a absolvit și studii juridice.

Conform art. 9 alin. 2 din Legea nr. 360/2002, ofițerii de poliție pot proveni și din rândul agenților de poliție absolvenți cu diplomă de licență sau echivalentă ai instituțiilor de învățământ superior cu profil corespunzător specialităților necesare poliției.

Art. 21 alin. 4 din Legea nr. 360/2002 prevede că polițiștilor prevăzuți la art. 9 alin. (2) și (3) li se acordă gradele profesionale în funcție de pregătirea lor și de vechimea în specialitatea corespunzătoare studiilor absolvite, raportate la cerințele postului. Încadrarea acestora se face pe o perioadă de probă de 6 luni sau 12 luni, în raport cu categoria din care fac parte și cu gradul profesional acordat.

Art. 1 alin. 5 din Ordinul nr. 140/2016 prevede că agentului de poliție care îndeplinește condițiile legale pentru trecerea în corpul ofițerilor de poliție i se acordă, indiferent de vechimea în activitate, gradul profesional de subinspector de poliție, cu excepția situației în care are o vechime anterioară în

specialitatea corespunzătoare studiilor superioare absolvite, cărora li se acordă grade profesionale conform art. 4 lit. a.

Potrivit art. 14 alin. 1 din Legea nr. 360/2002, polițiștii se încadrează în două categorii, definite în raport cu nivelul studiilor necesare, după cum urmează: a) categoria A - Corpul ofițerilor de poliție - cuprinde ofițeri de poliție cu studii superioare; b) categoria B - Corpul agenților de poliție - cuprinde agenți de poliție cu studii liceale sau postliceale cu diplomă.

Pentru ocuparea funcțiilor de polițiști cu grad de agent de poliție sunt necesare și suficiente studiile liceale sau postliceale, însă indiferent de absolvirea studiilor de specialitate juridică, relevant este că la data trecerii în corpul ofițerilor, reclamantul ocupa funcția de agent de poliție, pentru care nu erau necesare studii superioare, ci studii liceale sau postliceale cu diplomă și nu avea vechime în specialitatea studiilor absolvite pentru a i se putea acorda un grad superior celui de subinspector de poliție.

Din interpretarea dispozițiilor legale incidente, tribunalul a reținut că prin vechime în specialitatea studiilor absolvite se înțelege experiența dobândită de o persoană care a ocupat o funcție pentru a cărei exercitare erau necesare studiile superioare de specialitate absolvite, în raport de cerințele postului. Perioada de timp în care reclamantul a ocupat funcția de agent de poliție nu poate fi luată în considerare pentru calculul vechimii în specialitatea studiilor, de vreme ce potrivit fișei postului, funcția de agent de poliție pe care a fost încadrat reclamantul nu necesită studii superioare.

Funcția de agent de poliție, nefiind o funcție a cărei exercitare necesită cunoștințe juridice corespunzătoare studiilor superioare privind științele juridice, nu putea constitui funcție în specialitatea studiilor superioare, iar obținerea licenței în științe juridice nu a constituit un element de natură să contribuie la modificarea funcției deținute de reclamant, cea de agent de poliție, într-o funcție de specialitate a studiilor absolvite.

În consecință, vechimea în muncă dobândită de agentul poliție licențiat în drept nu poate fi considerată vechime în specialitatea studiilor superioare la trecere acestuia în corpul ofițerilor și acordarea gradului corespunzător acestei vechimi, existența studiilor de specialitate juridică nefiind elemente suficiente pentru a se concluziona că respectivul agent a desfășurat o activitate ce necesită, conform fișei postului, studii juridice superioare.

Din interpretarea art. 21 alin. 4 din Legea nr. 260/2002 rezultă în mod clar că este necesară o vechime în specialitatea studiilor superioare absolvite, astfel că vechimea nu se raportează la cerințele postului ce urmează a fi ocupat, respectiv inspector de poliție, ci la cerințele postului anterior ocupat.

Aceste aspecte reies cu atât mai mult din modificarea ulterioară a legislației. Astfel, conform art. 11 alin. 2 și 3 din O.U.G. nr. 53/2018 de modificare a Legii nr. 360/2002, prevederile Legii nr. 360/2002, cu modificările și completările ulterioare, cu excepția celor prevăzute la art. 15, art. 2746, art. 28 și art. 583, nu se aplică situațiilor juridice născute și nefinalizate anterior intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență: „(3) În cazul concursurilor pentru ocuparea posturilor vacante, organizate anterior intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență cu aplicarea art. 9 alin. (2) din Legea nr. 360/2002, cu modificările și completările ulterioare, acordarea gradelor profesionale se face potrivit reglementărilor în vigoare la data demarării acestora, cu excepția celor prevăzute la alin. (2)”.

În ceea ce privește o eventuală stare de discriminare, instanța de contencios administrativ este competentă să efectueze un control de legalitate al modului de executare a legii sau de organizare a executării legii de către autoritățile publice, dar nu poate efectua un control de constituționalitate al legilor. De altfel, prin mai multe decizii – nr. 818, nr. 819, nr. 820, nr. 821 din 2008 - ale Curții Constituționale s-a constatat că prevederile art.1, art.2 alin.(3) și art.27 alin.(1) din O.G. nr.137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare sunt neconstituționale în măsura în care din acestea se desprinde înțelesul că instanțele judecătorești au competența să anuleze ori să refuze aplicarea unor acte normative cu putere de lege, considerând că sunt discriminatorii, și să le înlocuiască cu norme create pe cale judiciară ori cu prevederi cuprinse în alte acte normative.

1.3. Împotriva acestei sentințe a declarat recurs recurentul-reclamant XXXXX, solicitând casarea în parte a acesteia și, în rejudecare, admiterea acțiunii, astfel cum a fost formulată.

Recurentul a criticat hotărârea instanței de fond apreciind că a fost dată cu încălcarea și aplicarea greșită a normelor de drept material, respectiv art. 21 alin. 4 din Legea nr. 360/2002 și art. 4 lit. f al Ordinului nr. 140/2016.

În acest sens, recurentul a arătat că, din considerentele hotărârii, rezultă că instanța nu a examinat condiția vechimii anterioare prin raportare la specialitatea studiilor absolvite, așa cum prevede art. 21 alin. 4 din Legea nr. 360/2002 prin raportare la definiția data de art. 4 lit. f) al Ordinului XXXXX nr. 140/2016 sintagmei „specialitatea studiilor absolvite”, ci prin raportare la nivelul minim al studiilor cerut de postul de agent.

Cu privire la art. 21 alin. 4 din Legea nr. 360/2002, se arată că instanța a încălcat și aplicat greșit textul de lege, pentru că nu a reținut că potrivit acestui articol trebuie determinată vechimea în specialitatea studiilor absolvite și pentru că a adăugat o condiție inexistentă în lege, respectiv cerința ca vechimea în specialitate să se raporteze la studiile superioare absolvite prin raportare la postul deținut anterior.

În plus, deși constată că ar fi necesară vechime în specialitatea studiilor superioare, instanța concluzionează și că vechimea nu se raportează la cerințele postului ce urmează a fi ocupate, ci la cerințele postului anterior ocupat, această interpretare lipsind practic de efecte dispoziția de excepție instituită de art. 21 alin. 4, care privește agenții.

De asemenea, potrivit art. 4 lit. f) al Ordinul nr. 140/2016, prin „specialitatea studiilor absolvite” se înțelege specializarea și, după caz, fie domeniul de studii (în cazul studiilor universitare), fie profilul de studii (în cazul studiilor preuniversitare) obținute ca efect al absolvirii unei forme de învățământ; or, instanța a dat propria definiție a vechimii în specialitatea studiilor absolvite, respectiv: „prin vechime în specialitatea studiilor absolvite se înțelege experiența dobândită de o persoană care a ocupat o funcție pentru a cărei exercitare erau necesare studiile superioare de specialitate absolvite, în raport de cerințele postului”.

Consideră că la cerințele postului trebuie raportate pregătirea și specialitatea deținute de agent la momentul promovării, și nu caracterul superior al studiilor, criteriul de acordare a unui alt grad decât cel de subinspector fiind reprezentat de vechimea anterioară în specialitatea studiilor superioare absolvite, însă instanța nu a ținut seama de vechimea în specialitate, ci de vechimea în funcția de agent și de nivelul studiilor cerute pentru postul de ofițer.

De asemenea, se arată că Legea nr. 360/2002 condiționează acordarea gradului de dovedirea vechimii în specialitatea studiilor absolvite, fără a condiționa ca studiile să aibă același nivel, ceea ce arată că interpretarea dată legii și aplicarea în același sens de către instanța de fond este greșită.

În plus, reclamantului i-a fost recunoscută valoarea adăugată muncii sale după absolvirea studiilor juridice prin acordarea unui spor de 25% pentru studii superioare recunoscându-i-se faptul că le folosește în îndeplinirea atribuțiilor în folosul intimatului.

Că interpretarea dată de reclamant este cea corectă rezultă și din faptul că ulterior introducerii prezentei acțiuni, Legea nr. 360/2002 a fost modificată prin O.U.G. nr. 53/28.06.2018, exact în sensul celor arătate de către reclamantul recurent, respectiv noul text al fostului art. 21 alin. 4, art. 21 alin. 5, precizează în mod clar că polițistului care intră în corpul ofițerilor în condițiile art. 9 alin. 2 i se acordă gradul profesional în funcție de vechimea în structurile XXXXX, respectiv, pentru vechime de până în cinci ani, gradul de subinspector, între 5-10 ani, gradul de inspector, iar peste 10 ani gradul de inspector principal de poliție. Astfel, rezultă fără dubiu că ceea ce s-a urmărit de către legiuitor și atunci când a instituit excepția prevăzută de art. 21 alin. 4 al Legii nr. 360/2002, este valorificarea experienței dobândite de către agent prin activitatea desfășurată în domeniul studiilor absolvite.

În drept, recursul a fost întemeiat pe dispozițiile art. 488 alin. 1 pct. 8 C.pr.civ., dispozițiile Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004, ale Legii nr. 360/2002 privind Statutul polițistului, Ordinul MAI nr. 140/2016, art. 77 și art. 78 ale Legii nr. 24/2000.

1.4. Intimatul-pârât XXXXX a formulat întâmpinare, prin care a invocat, având în vedere modificările legislative survenite prin emiterea O.U.G. nr. 53/28 iunie 2018 pentru modificarea și completarea Legii nr. 360/2002 privind Statutul polițistului, excepția lipsei calității procesuale pasive cu privire la capătul de cerere privind emiterea unui nou ordin prin care să îi fie acordat reclamantului gradul profesional superior celui de subinspector.

Cu privire la fondul cauzei, a solicitat respingerea recursului ca nefondat și, pe cale de consecință, menținerea ca temeinică și legală a sentinței civile atacate, apreciind că instanța de fond a reținut în mod corect că, potrivit dispozițiilor legale incidente, prin vechime în specialitatea studiilor absolvite se înțelege experiența dobândită de o persoană care a ocupat o funcție pentru a cărei exercitare erau necesare studiile superioare de specialitate absolvite, în raport de cerințele postului. Perioada de timp în care reclamantul a ocupat funcția de agent de poliție nu poate fi luată în considerare pentru calculul vechimii în specialitatea studiilor, de vreme ce, potrivit fișei postului, funcția de agent de poliție pe care a fost încadrat reclamantul nu necesită studii superioare. Funcția de agent de poliție, nefiind o funcție a cărei exercitare necesită cunoștințe corespunzătoare studiilor superioare privind științele juridice, nu putea constitui funcție în specialitatea studiilor superioare.

Intimatul-pârât XXXXX a formulat **întâmpinare**, prin care a solicitat respingerea recursului ca nefondat, apreciind că sentința recurată este temeinică și legală.

Se arată că, potrivit prevederilor legale incidente domeniului, vechimea în specialitatea corespunzătoare studiilor absolvite se analizează prin raportare la cerințele postului, precum și la pregătirea de bază necesară ocupantului postului (studii superioare de lungă durată sau studii universitare de licență - S, absolvite cu diplomă de licență sau echivalentă în cazul ofițerilor de poliție, respectiv studii liceale, absolvite cu diplomă de bacalaureat, în cazul agenților de poliție), astfel că perioada în care recurentul a fost încadrat în funcții pentru a căror exercitare erau necesare studii medii nu poate fi valorificată ca vechime în specialitatea corespunzătoare studiilor absolvite.

Faptul că recurentul și-a desfășurat activitatea în cadrul structurii de investigații criminale, nu îi asigură și dobândirea vechimii în specialitatea studiilor. Or, în măsura în care se aprecia că recurentul întrunea condiția esențială a deținerii vechimii anterioare în specialitatea studiilor superioare absolvite s-ar fi aplicat norma juridică amintită, însă cerințele de ocupare a posturilor în perioada în care recurentul și-a desfășurat activitatea în calitate de agent de poliție prevedeau ca pregătire de bază studii medii.

Pe cale de consecință, vechimea în specialitatea corespunzătoare studiilor absolvite se stabilește exclusiv prin raportare la cerințele prevăzute în fișa postului pentru care s-a organizat concurs (studii universitare de lungă durată cu diplomă de licență sau echivalentă/studii superioare de licență, ciclul I de studii universitare).

1.5. Prin încheierea de ședință din data de 31.10.2019, instanța a pus în discuție oportunitatea sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție cu o cerere de dezlegare a unor chestiuni de drept, având în vedere conturarea unei jurisprudențe neunitare din hotărârile judecătorești pronunțate în această materie, problema de drept vizând interpretarea dispozițiilor art. 21 alin. 4 din Legea nr. 360/2002, forma anterioară modificării prin O.U.G. nr. 53/2018 (până la data de 01.07.2018), respectiv a art. 4 lit. f. din Ordinul nr. 140/2016 din 2 septembrie 2016 privind activitatea de management resurse umane în unitățile de poliție ale XXXXX, în ceea ce privește noțiunea de „*vechime în specialitatea corespunzătoare studiilor absolvite*”, precum și a celei privind „*cerințele postului*”, dacă se raportează la experiența dobândită de un absolvent de studii superioare în orice funcție din cadrul XXXXX, chiar dacă legea prevede drept cerință minimă de ocupare studii medii.

Pornind de la definiția „*funcției publice*”, prevăzute de art. 2 alin. 1 din Legea nr. 188/1999 privind statutul funcționarilor publici, chestiunea de drept în discuție vizează cazul funcționarilor publici care au ocupat o funcție cu cerințe minime de ocupare studii medii, dar ale căror atribuții și responsabilități au fost extinse în temeiul unor proceduri anume reglementate în perioada de referință (spre exemplu, Ordinul MAI nr. 318/05.08.2004), pentru a beneficia de un spor salarial pentru studiile superioare corespunzătoare domeniilor de activitate, dat fiind că studiile superioare constituiau o cerință

minimă pentru exercitarea atribuțiilor și responsabilităților suplimentare, cuprinse în sfera aceleiași funcții publice printr-un act administrativ.

II. Punctul de vedere al părților cu privire la dezlegarea problemei de drept:

II.1. Punctul de vedere al recurentului XXXXX

Recurentul-reclamant XXXXX a apreciat oportună sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în ceea ce privește sintagma „cerințele postului”, solicitându-se lămurirea chestiunii de drept privind posibilitatea includerii în ipoteza art. 21 alin. 4 al Legii nr. 360/2002 cazul funcționarilor publici ale căror atribuții și responsabilități au fost extinse în temeiul unor proceduri de genul celor prevăzute de Ordinul nr. 318/05.08.2004 pentru a beneficia de un spor salarial pentru studii superioare corespunzător domeniilor de activitate, dat fiind ca studiile superioare constituie cerință minimă pentru exercitarea atribuțiilor și responsabilităților suplimentare cuprinse în sfera aceleiași funcții.

Față de formularea sesizării propuse de instanță, solicită completarea cu întrebarea de a se lămuri dacă sintagma „prin raportare la cerințele postului” din cuprinsul art. 21 alin. 4 al Legii nr. 360/2002 în forma valabilă la data de 29.12.2007, se raportează la cerințele postului de ofițer ce urmează a fi ocupat de agentul care a fost declarat admis la examenul de trecere în corpul ofițerilor sau la vechiul post ocupat de acesta pe durata desfășurării activității ca agent și dacă prin „cerințe” se înțelege numai nivelul studiilor minime necesare pentru ocuparea postului, aceste chestiuni fiind necesar a fi dezlegate în strânsă corelație cu aceea de „vechime în specialitatea studiilor absolvite”, prevăzută de art.4 lit. f) al Ordinul nr. 140/2016, întrucât intimatul XXXXX respinge *de plano* posibilitatea acordării unui grad superior celui de subinspector oricărui agent care promovează în corpul ofițerilor, câtă vreme se susține că reclamantul nu dobândește vechime în specialitatea studiilor absolvite pe perioada cât a fost încadrat pe un post pentru a cărui ocupare erau necesare studii medii, chiar dacă studiile sunt superioare și chiar dacă ele sunt corespunzătoare cerințelor postului.

Față de definiția dată de Ordinul nr. 140/2016, în art.4 lit. f), specialitatea studiilor absolvite - este specializarea și, după caz, domeniul de studii universitare sau, în cazul studiilor preuniversitare, profilul de studii obținute ca efect al absolvirii unei forme de învățământ. Prin urmare, vechimea în specialitatea studiilor este vechimea în specializarea, domeniul și profilul de studii obținute, acest lucru rezultând și din conținutul art. 4 al Ordinului XXXXX nr. 177/2016 care definește la litera h) tocmai sintagma în discuție, definind ca vechime în specialitatea studiilor - „experiența dobândită în temeiul unui contract individual de muncă, al unui raport de serviciu sau ca profesie liberală, demonstrată cu documente corespunzătoare de către persoana care a desfășurat o activitate într-o funcție de specialitate corespunzătoare profesiei sau specializării sale, prin raportare la domeniul general de absolvire a studiilor potrivit nivelurilor de organizare a învățământului în România”.

II.2. Punctul de vedere al intimaților-pârâți

Intimații-pârâți XXXXX și XXXXX nu au formulat puncte de vedere cu privire la sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție.

III. Considerentele instanței privind admisibilitatea sesizării

În conformitate cu prevederile art. 519 C.pr.civ.: „*Dacă, în cursul judecării, un complet de judecată (...) al curții de apel (...), investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, constatând că o chestiune de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, este nouă și asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va putea solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată*”.

În sensul celor reținute în jurisprudența în materie a Înaltei Curți de Casație și Justiție (Decizia nr. 1 din 18 noiembrie 2013, pronunțată în Dosarul nr. 1/1/2013/HP de Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 43 din 20 ianuarie 2014), dispozițiile art. 519 C.pr.civ. instituie o serie de condiții de admisibilitate

a sesizării în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, condiții care trebuie să fie întrunite cumulativ, după cum urmează:

- existența unei cauze aflate în curs de judecată;
- instanța care sesizează Înalta Curte de Casație și Justiție să judece cauza în ultimă instanță;
- cauza care face obiectul judecării să se afle în competența legală a unui complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului investit să soluționeze cauza;
- soluționarea pe fond a cauzei în curs de judecată să depindă de chestiunea de drept a cărei lămurire se cere;
- chestiunea de drept a cărei lămurire se cere să fie nouă;
- chestiunea de drept nu a făcut obiectul statuării Înaltei Curți de Casație și Justiție și nici obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

Față de cele arătate în precedent, Curtea de Apel București apreciază că sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate ce derivă din interpretarea prevederilor art. 519 C.pr.civ., în sensul celor expuse în continuare:

a) sesizarea este formulată în cursul unei cauze aflate în stare de judecată, respectiv dosarul nr. XXXXX aflat pe rolul Curții de Apel București - Secția a VIII-a Contencios administrativ și fiscal;

b) instanța care formulează sesizarea - Curtea de Apel București - este investită cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, față de dispozițiile art. 10 alin. 2 prima teză coroborat cu art. 10 alin. 1 și art. 20 din Legea nr. 554/2004 a contenciosului administrativ, respectiv art. 109 din Legea nr. 188/1999 privind statutul funcționarilor publici, republicată, ca instanță de recurs;

c) instanța care formulează sesizarea - Curtea de Apel București - este competentă, față de dispozițiile art. 10 alin. 2 prima teză coroborat cu art. 10 alin. 1 și art. 20 din Legea nr. 554/2004 a contenciosului administrativ, respectiv art. 109 din Legea nr. 188/1999 privind statutul funcționarilor publici, republicată, să soluționeze recursul declarat împotriva unei sentințe pronunțate, în primă instanță, de Tribunalul București - Secția a II-a Contencios Administrativ și Fiscal, într-un proces având ca obiect recunoașterea dreptului de a fi încadrat în gradul corespunzător vechimii prin raportare la specialitatea studiilor absolvite;

d) soluționarea pe fond a cauzei în curs de judecată, în recurs, depinde de chestiunea de drept a cărei lămurire se cere, respectiv interpretarea dispozițiilor art. 21 alin. 4 din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului, forma anterioară modificării prin O.U.G. nr. 53/2018 (până la data de 01.07.2018) și ale art. 4 din Ordinul XXXXX nr. 140/2016 din 2 septembrie 2016 privind activitatea de management resurse umane în unitățile de poliție ale XXXXX;

e) Curtea de apel apreciază că această chestiune de drept a cărei lămurire se cere este nouă și nu rezultă a face obiectul unei proceduri de recurs în interesul legii sau de pronunțare a unei hotărâri prealabile, în curs de soluționare sau finalizate.

În acest sens, instanța arată că, în doctrină, s-a exprimat opinia potrivit căreia sesizarea instanței supreme este justificată sub aspectul îndeplinirii elementului de noutate atunci când problema de drept nu a mai fost analizată - în interpretarea unui act normativ mai vechi - ori decurge dintr-un act normativ intrat în vigoare recent sau relativ recent.

Caracterul de noutate se pierde pe măsură ce chestiunea de drept a primit o dezlegare din partea instanțelor, în urma unei interpretări adecvate, concretizată într-o practică judiciară consacrată.

Examenul jurisprudențial efectuat a relevat că nu s-a cristalizat o jurisprudență unitară și constantă în legătură cu chestiunea de drept a cărei lămurire se solicită, situație care justifică interesul în formularea unei cereri pentru pronunțarea unei hotărâri preliminare în scopul stopării interpretării neunitare, analiza celor câteva decizii atașate oferind indicii referitoare la existența unei interpretări diferite din parte instanței asupra dispozițiilor art. 21 alin. 4 din Legea nr. 360/2002 și art. 4 lit. f al Ordinului nr. 140/2016.

Astfel, în sprijinul celor susținute, intimații au indicat cu titlu de jurisprudență mai mult de 10 dosare în care au fost pronunțate la nivel național hotărâri definitive potrivit interpretării susținute de aceștia (f. 16 vol. 2), iar recurentul-reclamant a depus 3 hotărâri judecătorești în sprijinul propriei

interpretări (f. 55 vol. 2), la care se adaugă alte două hotărâri identificate în cadrul Curții de Apel București, precum și cele consemnate în Minuta Întâlnirii președinților secțiilor de contencios administrativ și fiscal ale Înaltei Curți de Casație și Justiție și curților de apel din 23-24 mai 2019 (f. 42 vol. 2), din care rezultă că opinia formatorului INM a fost agreată numai cu majoritate. Conform materialului de unificare a practicii judiciare menționat, starea de fapt și de drept care a dat naștere disputei este următoarea:

- polițiști cu grad de subofițeri de poliție au beneficiat, ca urmare a absolvirii unei facultăți și a desfășurării activității în domeniul de absolvire, de un spor salarial de 25 % (spor acordat după o anumită perioadă de timp de la absolvire);

- ulterior, în urma promovării unui concurs, sunt trecuți în corpul ofițerilor cu gradul de subinspector de poliție, fără să se țină cont de perioada în care și-au desfășurat activitatea în domeniul în care au absolvit facultatea și pentru care au beneficiat de sporul de 25 %;

- dacă s-ar fi ținut cont, încadrarea s-ar fi făcut într-un grad superior celui de subinspector de poliție; drept urmare, au fost promovate acțiuni în anularea ordinelor de încadrare și în obligarea XXXXX în emiterea unor noi ordine cu luarea în considerare a perioadei în care și-au desfășurat activitatea în domeniul în care au absolvit facultatea.

Ulterior minutei Întâlnirii președinților secțiilor de contencios administrativ și fiscal, în practica judiciară soluții contrare acesteia (spre ex., decizia civilă nr. XXXXX /02.10.2019 pronunțată de Curtea de Apel București - Secția a VIII-a Contencios administrativ și fiscal în dosarul nr. XXXXX atașată, în care s-a considerat suficientă acordarea sporului de 25% pentru recunoașterea vechimii în specialitatea studiilor superioare, fiind exclusă doar perioada anterioară). Așadar, condiția noutății se verifică, rămânând de actualitate cerința interpretării și aplicării dispozițiilor art. 21 alin. 4 din Legea nr. 360/2002 și ale art. 4 din Ordinul XXXXX nr. 140/2016 din 2 septembrie 2016.

Potrivit prevederilor art. 21 alin. 4 din Legea nr. 360/2002, forma anterioară modificării prin O.U.G. nr. 53/2018 (până la data de 01.07.2018):

„(4) Polițiștilor prevăzuți la art. 9 alin. (2) și (3) li se acordă gradele profesionale în funcție de pregătirea lor și de vechimea în specialitatea corespunzătoare studiilor absolvite, raportate la cerințele postului. Încadrarea acestora se face pe o perioadă de probă de 6 luni sau 12 luni, în raport cu categoria din care fac parte și cu gradul profesional acordat”.

De asemenea, este relevantă interpretarea art. 4 lit. f. din Ordinul nr. 140/2016 din 2 septembrie 2016 privind activitatea de management resurse umane în unitățile de poliție ale Ministerului Afacerilor Interne, conform căruia „specialitatea studiilor absolvite” reprezintă „specializarea și, după caz, domeniul de studii universitare sau, în cazul studiilor preuniversitare, profilul de studii obținute ca efect al absolvirii unei forme de învățământ”.

Sub acest aspect, cu privire la un prim criteriu al analizei, chestiunea litigioasă vizează interpretarea noțiunii de „vechime în specialitatea corespunzătoare studiilor absolvite”, precum și a celei privind „cerințele postului”, dacă se raportează la experiența dobândită de un absolvent de studii superioare în orice funcție din cadrul XXXXX, chiar dacă legea prevede drept cerință minimă de ocupare studii medii.

În cazul recurentului-reclamant, prin modul în care a interpretat aceste dispoziții legale, prima instanță a exclus *de plano* posibilitatea ca un agent de poliție să poată beneficia de recunoașterea unei vechimi în specialitatea studiilor superioare la trecerea acestuia în corpul ofițerilor și acordarea gradului corespunzător acestei vechimi, pe motiv că niciun post de agent nu necesită studii superioare, ci numai studii medii.

Spre deosebire de alte spețe identificate în practica judiciară, recurentul-reclamant nu a solicitat recunoașterea unei vechimi anterioare absolvirii studiilor superioare și nici ulterior absolvirii acestora până la acordarea sporului de 25% pentru studii superioare, ce a intervenit corelativ cu suplimentarea atribuțiilor funcției de agent de poliție, dar existența unei jurisprudențe neunitare sub acest aspect, în alte dosare, dovedește caracterul controversat al problemei de drept în discuție, fiind un prim aspect care

trebuie dezlegat cu efecte obligatorii, pentru ca, în funcție de modalitatea de interpretare corectă, să fie avute în vedere de instanțele de contencios administrativ situațiile practice diversificate.

Instanța de trimitere apreciază că sintagma „*cerințele postului*”, în ipoteza textului art. 21 alin. 4 din Legea nr. 360/2002, trebuie corelată cu definiția „*funcției publice*”, prevăzute de art. 2 alin. 1 din Legea nr. 188/1999 privind statutul funcționarilor publici („*ansamblul atribuțiilor și responsabilităților, stabilite în temeiul legii, în scopul realizării prerogativelor de putere publică de către administrația publică centrală, administrația publică locală și autoritățile administrative autonome*”), iar în cazul funcționarilor publici care au ocupat o funcție cu cerințe minime de ocupare studii medii, dar ale căror atribuții și responsabilități au fost extinse în temeiul unor proceduri anume reglementate în perioada de referință (spre exemplu, Ordinul XXXXX nr. XXXXX/05.08.2004), pentru a beneficia de un spor salarial pentru studiile superioare corespunzătoare domeniilor de activitate, *de principiu*, trebuie luată în considerare această vechime, dacă studiile superioare constituiau o cerință minimă pentru exercitarea atribuțiilor și responsabilităților suplimentare, cuprinse în sfera aceleiași funcții publice printr-un act administrativ, sub rezerva verificării în concret a concordanței acestora cu specialitatea studiilor superioare absolvite.

Față de cele arătate în precedent, Curtea, în temeiul art. 519 C.pr.civ., va sesiza Înalta Curte de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea acestor chestiuni de drept.

Pentru aceste considerente,

**ÎN NUMELE LEGII,
DISPUNE:**

Sesizează Înalta Curte de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la următoarea problemă de drept:

În interpretarea dispozițiilor art. 21 alin. 4 din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului, forma anterioară modificării prin O.U.G. nr. 53/2018 (până la data de 01.07.2018) și ale art. 4 din Ordinul M.A.I. nr. 140/2016 din 2 septembrie 2016 privind activitatea de management resurse umane în unitățile de poliție ale Ministerului Afacerilor Interne, noțiunea de „pregătire și vechime în specialitatea corespunzătoare studiilor absolvite, raportate la cerințele postului”, în funcție de care se acordă gradele profesionale polițiștilor, raportat la definiția „funcției publice” prevăzută de art. 2 alin. 1 din Legea nr. 188/1999 privind statutul funcționarilor publici, include și cazul polițiștilor care au ocupat o funcție cu cerințe minime de ocupare studii medii, dar ale căror atribuții și responsabilități au fost extinse în temeiul unor proceduri anume reglementate în perioada de referință, pentru a beneficia de un spor salarial pentru studiile superioare corespunzătoare domeniilor de activitate?

Dispune înaintarea prezentei încheieri Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Dispune suspendarea judecării recursului declarat de recurentul-reclamant XXXXX, prin av. XXXXX, cu domiciliul ales în XXXXX, împotriva sentinței civile nr. XXXXX pronunțate de Tribunalul București - Secția a II-a Contencios Administrativ și Fiscal în dosarul nr. XXXXX în contradictoriu cu intimatul-pârât XXXXX, cu sediul în XXXXX, și intimatul-intervenient XXXXX, cu sediul în XXXXX, în temeiul art. 520 alin. 2 C.pr.civ.

Pronunțată prin punerea soluției la dispoziția părților prin mijlocirea grefei instanței, azi, 19.12.2019.

PREȘEDINTE,
XXXXX

JUDECĂTOR,
XXXXX

JUDECĂTOR,
XXXXX

GREFIER,
XXXXX